

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **N. T.**, zastoupené Mgr. Josefem Smutným, advokátem, se sídlem Třída míru 92, Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalované č. j. CPR-12740/ČJ-2012-9CPR-V237 a č. j. CPR-12740-2/ČJ-2012-9CPR-V237, obě rozhodnutí ze dne 19. listopadu 2012, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. února 2013, č. j. 44 A 31/2012 - 50, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 2. 2013, č. j. 44 A 31/2012 - 50, zrušil rozhodnutí žalované č. j. CPR-12740/ČJ-2012-9CPR-V237 a č. j. CPR-12740-2/ČJ-2012-9CPR-V237, obě rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012, a to pro vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Těmito rozhodnutími žalované byla potvrzena rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort Nymburk, jimiž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jednak uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území, byla stanovena v délce jednoho roku, jednak jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částku ve výši 1000 Kč.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž požádala o přiznání odkladného účinku. Tento návrh stěžovatelka odůvodnila požadavkem právní jistoty. Poukázala na to, že právní názor krajského soudu je ojedinělý a odporuje nejen stěžovatelčině vlastní ustálené správní praxi, ale i názoru, který

Ministerstvo práce a sociálních věcí prezentuje na svých webových stránkách v sekci věnované zaměstnávání cizinců. V případě nepřiznání odkladného účinku by byla žalovaná nucena v tomto a obdobných případech rozhodovat v souladu s názorem krajského soudu, který může být následně Nejvyšším správním soudem překonán.

[3] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila tak, že s ním souhlasí.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. [Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu tak např. nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému (dle dřívější dikce § 73 odst. 2 s. ř. s.) v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplácet žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. září 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33 či usnesení ze dne 5. ledna 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS)].

[6] Jinak vyjádřeno, návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[7] Nicméně, s ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 totiž zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným

právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení přitom rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

[8] V nyní posuzovaném případě byla sice napadená rozhodnutí žalované zrušena rozsudkem krajského soudu pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, krajský soud nicméně vyslovil závazný právní názor na interpretaci hmotného práva, ve vztahu k níž žalovaného zavázal k doplnění skutkových zjištění a již žalovaný naopak označuje za nezákonnou. Žalovaný správní orgán je tedy – po doplnění skutkových zjištění v souladu s pokynem krajského soudu – zavázán ve věci rozhodnout v souladu právním názorem vysloveným krajským soudem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2012 č. j. 5 As 144/2012 - 27). Reálně tak hrozí situace popsaná výše v rozsudku rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že tento nežádoucí stav je v rozporu s principem právní jistoty, a lze v něm tudíž spatřovat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Ostatně vyjádření žalobkyně, jež s návrhem na přiznání odkladného účinku vyslovila souhlas, podporuje závěr o tom, že přiznáním odkladného účinku jiným osobám, tedy zejména stěžovateli, újma nevznikne (podle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, tzn. přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se automaticky aktivuje též odkladný účinek správní žaloby, protože správní vyhoštění nelze vykonat). Současně Nejvyšší správní soud usoudil, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, s nímž by naopak byl v rozporu důsledek popsáný výše, čemuž má přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zabránit.

[9] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele jsou dány podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s., proto návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu